

Voják má chodit vždy pět minut předem, aby se na něj nečekalo. Pokud je nováček, tzv. myšák, v Chrudimi přibližně prvních pět až osm let, je vhodné chodit pět minut před zmíněnými pěti minutami. Rád bych se vám představil. Ahoj, já jsem Myšák.

„Nazdár, klucí. Tak co? Jste fresh? Letíme do Afgóše?!“ pozdravil jsem osazenstvo týmovky ve dveřích.

Vedle Kašičky sedí Megamysl – jeho hlava má tvar obrácené hrušky, navíc není příliš vysoký, tak to prostě k němu sedí. Nerozlučná dvojice se stejným sarkastickým smyslem pro humor, který mi je tak blízký. S krvavými očima a sluchátky na uších se na mě otočí od rozehrané hry.

„Nazdárek, Bodliňáku. Fresh úplně zrovna ne. Máme dost práce,“ ukazuje Megamysl nosem na počítač. Více se už nenechají rušit a pokračují v hraní Age of Empires.

„Tak co, vyspali jste se trochu?“ nenechám se jen tak odbýt.

„Jéžo, neblbni. Říkám, že máme spoustu práce, copak to nevidíš?“ podivuje se s úsměvem mé zbytečné otázce Megamysl.

„Sakra, to je lump zlobivej, jsem mrtvej, kámo!“ vstupuje do konverzace Kašička.

Jsem odhodlaný vytrhnout je z virtuálního světa. Dalšími zbytečnými otázkami se mi to nakonec daří a chvíli si povídáme o nepodstatných věcech. Jen tak mimochodem zkontroluju hodinky na ruce.

„Ty vole, nástup, hoši!“ Vyrážíme ze dveří a sprintujeme na nástupiště. Stíháme to jen tak tak. Je 03:14. Jak již víte, není zrovna optimální chodit takhle načas. Naštěstí to všichni berou s humorem.

„No jó, kluci letí do Afgóše, tak už jsou mazáci,“ slyšíme z davu, ale atmosféra je velmi uvolněná, a tak se tomu všichni zasmějí.

Nástup je pouze formalita, aby se velitel ujistil, že jsou všichni v práci. Sděluje nám informace k přesunu na letiště. Tam se dozvíme více. Všichni jsou překvapivě v dobrém rozpoložení. Dnes budeme usínat na základně vzdálené více než šest tisíc kilometrů.

Ve 03:30 už sedíme v zadní části korby vojenské tatry a odjíždíme na vojenské letiště v Pardubicích, kde zahajujeme „vyčkávání“. Tato činnost je výsadkářům poměrně dobře známá. Její zvládnutí je jedním ze základních předpokladů, jak zdárně vykonávat svou profesi. Vyčkávání na přílet vrtulníku se někdy protáhne na mnoho hodin a poté se může dále vyčkávat na vhodný vítr pro nácvik. Vyčkává se při taktice v lese. Vyčkává se prostě všude a velmi často, aby vše proběhlo ve správný čas. V průběhu vyčkávání se dozvídáme, že odletíme mezi 10. a 12. hodinou. Máme tedy dostatečný prostor na vyčkávání.

Mnohým stále nedochází, co nás čeká. Sen mnoha vojáků a lidí, které toto téma zajímá. Být součástí zahraniční operace. V letištní budově je drobné občerstvení a každý svou činnost vykonává, jak nejlépe dovede. Někdo spánkem, jiní hraním her na mobilu, povídáním si o tom, jak probíhalo loučení s rodinou. Já píšu tento text.

V 06:15 přijíždí velitel útvaru a vrchní praporčík. Děkují nám za dobře odvedenou práci v rámci přípravy, snaží se nás podpořit a povzbudit, loučí se a přejí nám šťastný návrat.

„Běda vám, jestli se někdo z vás nevrátí! Nezapomeňte, že pot šetří krev!“ Výsadkářské motto samozřejmě nemůže chybět. Odovídáme jednohlasným zvoláním „ZDAR“.

V 06:30 je zahájen přesun na Letiště Pardubice. Zde krátce vyčkáváme, klábosíme, stěžujeme si na to věčné čekání. To je jedna z mnoha věcí, která vojáky spojuje: neustálé brblání. Jedno ze základních poháněcích impulzů v rámci utužování vztahů mezi vojáky. Kolega vedle mě huláká něco o stupiditě organizování a neustálého mrhání časem čekáním. V tu chvíli si zrovna říkám: „To čekání je na ... prd“. Vzájemné sympatie okamžitě vzrostou.

Po krátké době je zahájeno odbavování zavazadel do letadla s následnou kontrolou vojenské policie, zda nepřevážíme zakázané věci – tekutiny, nože, zbraně, baterky... K mému překvapení u odbavení potkám kamarádka z basketbalu a kolegu z vojenské